

kun se katsoi, että valittajalle ”on katsottava annetun tilaisuus ilmaista tehokkaasti kantansa suunnitelluista tuen pienennyksistä edellä mainitussa asiassa Lisrestal ym. vastaan komissio annetun tuomion mukaisesti”.

- Toiseksi valittaja väittää alaotsakkeen 14.3.1a (opetushenkilökunnan palkkamenot) ja alaotsakkeen 14.3.13 (verot ja maksut) osalta, että liitteenä olevan asiakirja-aineiston perusteella on selvää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kyseisistä alaotsakkeista tekemät toteamukset ovat virheellisiä.
- Kolmanneksi valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuen loppuosan maksupyynnön alaotsakkeista 14.3.1a (opetushenkilökunnan palkkamenot) ja 14.3.13 (verot ja maksut) tekemien toteamusten virheellisyys johti siihen, että kyseinen tuomioistuin sovelsi lakeja väärin, mikä merkitsi suhteellisuusperiaatteen loukkaamista ja johti siihen, että tuomion perustelut ovat ristiriitaisia.

Appeal Commissionersin, Dublin, 15.12.1998 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Cabletron Systems Ltd vastaan the Revenue Commissioners

(Asia C-463/98)

(1999/C 71/10)

Appeal Commissioners, Dublin, on pyytänyt 15.12.1998 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 17.12.1998, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Cabletron Systems Ltd vastaan the Revenue Commissioners seuraaviin kysymyksiin:

- (a) Onko tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 5 päivänä heinäkuuta 1994 annettu komission asetus (EY) N:o 1638/94 (EYVL L 172, 7.7.1994, s. 5) pätevä siltä osin kuin siinä luokitellaan saman asetuksen liitteessä olevissa sarakkeissa 1, 2 ja 3 kuvatut tavarat CN-koodiin 8517 82 90?
- (b) Onko tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 23 päivänä toukokuuta 1995 annettu komission asetus (EY) N:o 1165/95 (EYVL L 117, 24.5.1995, s. 15) pätevä siltä osin kuin siinä luokitellaan saman asetuksen liitteessä olevassa sarakkeessa 4 kuvatut tavarat CN-koodiin 8517 82 90?

(c) Onko yhdistettyä nimikkeistöä (neuvoston asetus (ETY) N:o 2658/87⁽¹⁾), sellaisena kuin se on muutettuna, tulkittava siten, että siinä edellytetään, että oheisessa liitteessä mainitut tavarat on luokiteltava tullinimikkeeseen 8471, johon kuuluvat ”automaattiset tietojenkäsittelykoneet ja niiden yksiköt; magneettimerkkien lukijat ja optiset lukijat, koneet tietojen siirtämistä varten tietovälineelle koodimuodossa ja koneet tällaisten tietojen käsittelemistä varten, muualle kuulumattomat” joko (i) 1.1.1996 jälkeen tai (ii) 28.4.1993—31.12.1995 tai (iii) kumpanakin näistä ajanjaksoista?

(d) Jos kysymyksen (c) johonkin osaan on vastattava kielteisesti yhden tai useamman oheisessa liitteessä mainitun tavarana osalta, onko yhdistettyä nimikkeistöä tulkittava siten, että siinä edellytetään, että nämä tavarat on luokiteltava ennen 1.1.1996 tariffinimikkeeseen 8517, johon kuuluvat ”sähkölaitteet langallista puhelua tai langallista sähkötystä varten, myös kantoaaltojärjestelmissä käytettävät laitteet” tai 1.1.1996 jälkeen tariffinimikkeeseen 8517, johon kuuluvat ”sähkölaitteet langallista puhelua tai langallista sähkötystä varten, myös langalliset puhelimet, joissa on langaton käsipuhelin, ja kantoaaltojärjestelmissä tai digitaalijärjestelmissä käytettävät teleliikennelaitteet; kuvapuhelimet”?

⁽¹⁾ Tariffi- ja tilastonimikkeistä ja yhteisestä tullitariffista 23 päivänä heinäkuuta 1987 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2658/87 (EYVL L 256, 7.9.1987, s. 1; suomenkielinen erityispainos alue 11, nide 13, s. 22).

Landesgericht für Zivilrechtssachen Wienin 28.10.1998 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Westdeutsche Landesbank Girozentrale vastaan Dr. Friedrich Stefan, väliintulijana Itävallan tasavalta

(Asia C-464/98)

(1999/C 71/11)

Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien on pyytänyt 28.10.1998 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 18.12.1998, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Westdeutsche Landesbank Girozentrale vastaan Dr. Friedrich Stefan, väliintulijana Itävallan tasavalta, seuraaviin kysymyksiin:

- a) Onko kieltäytyminen vahvistamasta kiinnitystä, joka perustuu olemassaolevaan muun valtion valuutan määräiseen (tässä: Saksan markan) velkaan, katsottava EY:n perustamissopimuksen (ETY) 73 b artiklassa tarkoitettujen pääomanliikkeiden ja maksuliikenteen kanssa yhteensopivaksi rajoitukseksi?

b) Vaikuttaako EY:n perustamissopimuksen 73 b artikla ennen Itävallan liittymistä EY:hyn Saksan markkoissa kiinteistökirjaan merkittyihin ja siten siihen aikaan lopullisella tavalla pätemättömiin kiinnityksiin siten, että ne korjautuvat päteväksi jälkikäteen?

tai

Ovatko yhteisön oikeuden pääoman vapaata liikkuvuutta koskevat normit ja erityisesti EY:n perustamissopimuksen 73 b artikla, jo vaikuttaneet Itävallan 17.7.1989 jättämän jäsenysshakemuksen ja 31.7.1991 päivätyin lausunnon perusteella siten, että muun valtion valuutan määräisten kiinnitysten merkitseminen kiinteistökirjaan oli sallittua Itävallassa 16.12.1991?

Oberlandesgericht Kölnin 2.12.1998 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Verein gegen Unwesen in Handel und Gewerbe Köln e.V. vastaan Adolf Darbo AG

(Asia C-465/98)

(1999/C 71/12)

Oberlandesgericht Köln on pyytänyt 2.12.1998 tekemälään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuinten kirjaamoon 18.12.1998, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Verein gegen Unwesen in Handel und Gewerbe Köln e.V. vastaan Adolf Darbo AG, seuraavaan kysymykseen:

Onko neuvoston direktiivin 79/112/ETY⁽¹⁾ (ns. pakkausmerkintädirektiivi) 2 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohdan vastaista se, että yhdessä jäsenmaassa (Itävalta) valmistettu ja siellä ja eräässä toisessa jäsenvaltiossa (Saksan liittotasavalta) merkinnällä ”naturrein” myytävä hillo sisältää hyytelöimisaineena pektiiniä ja <0,01 mg/kg lyijyä (ASS), 0,008 mg/kg kadmiumia (ASS) sekä torjunta-aineita, nimittäin 0,016 mg/kg prosymidonia ja 0,005 mg/kg vinklotsoliiniä?

⁽¹⁾ EYVL L 33, 8.2.1979, s. 11.

Euroopan yhteisöjen komission 18.12.1998 Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyttä kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-466/98)

(1999/C 71/13)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 18.12.1998 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Ison-Bri-

tannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyttä kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on oikeudellinen neuvonantaja Frank Benyon, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Yhdistynyt kuningaskunta on rikkonut perustamissopimuksen 52 artiklaa, kun se on tehnyt 23.7.1977 Amerikan yhdysvaltain kanssa lentoliikennepalveluja koskevan sopimuksen, jossa määrätään liikennöintioikeuksien peruuttamisesta, lykkäämisestä tai rajoittamisesta tapauksissa, joissa Yhdistyneen kuningaskunnan osoittamat lentoliikenteen harjoittajat eivät ole Yhdistyneen kuningaskunnan tai sen kansalaisten omistuksessa, ja soveltanut kyseistä sopimusta;
- velvoittaa Yhdistyneen kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Jäsenvaltion on sallittava kaikkien muiden jäsenvaltioiden kansalaisten ryhtyä harjoittamaan liiketoimintaa ja perustaa sitä samoin kansallisin ehdoin; muutoin sijoittautumisoikeus menettäisi merkityksensä ja siitä tulisi sisällötön. Perustamissopimuksen 52 artikla ei koske sitä, miten palvelujen suorittamisvapautta toiseen jäsenvaltioon voidaan harjoittaa tai rajoittaa (jota yhteisössä sääntelee erillinen perustamissopimuksen artikla eli 59 artikla) vaan tiettyyn jäsenvaltioon sijoittautuneen yrityksen oikeutta tulla kohdelluksi liiketoiminnassaan tuon jäsenvaltion kansallisuuden omaavana.

Perustamissopimuksen 52 artikla ei varsinaisesti koske yhteisön oikeuden mukaista kohtelua (esimerkiksi asetuksen (ETY) N:o 2408/92⁽¹⁾ nojalla myönnettyjä oikeuksia), kuten Yhdistynyt kuningaskunta väittää, vaan kansallisesti myönnettyjä oikeuksia eli esillä olevassa asiassa oikeuksia, joiden Yhdistynyt kuningaskunta aivan oikein huomauttaa ”johtuvan jäsenvaltioiden kolmansien maiden kanssa tekemistä kahdenvälisistä sopimuksista”. Tekemällä nk. ”open sky” -sopimuksen Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset antoivat osoitetuille Yhdistyneen kuningaskunnan määräysvallan alaisille lentoyhtiöille oikeuden hyötyä sopimuksen nojalla myönnettyistä liikennöintioikeuksista, koska Yhdysvallat ei voi kieltäytyä samasta, mutta ne ovat antaneet vain mahdollisuuden vailta takeita hyötyyn siinä tapauksessa, että tällainen liikenteenharjoittaja on muiden jäsenvaltioiden kansalaisten määräysvallassa. Näin ollen Yhdistynyt kuningaskunta ei suo muiden jäsenvaltioiden kansalaisille yhdenvertaista kohtelua, joka olisi riippumaton siitä, miten Amerikan yhdysvallat käyttää oikeuttaan.